

Voorwoord

Je hoeft niet de hele wereld rond te reizen om te begrijpen dat de lucht overal blauw is, heeft Goethe ooit eens gezegd. Daar zit natuurlijk veel waarheid in. Maar tegelijkertijd zit het reizen veel mensen in het bloed. Reizen betekent immers: op avontuur gaan, het onbekende tegemoet. Genieten van kunst en cultuur. Contacten leggen. Kennismaken met andere gewoonten en gebruiken. Te voet, op de fiets of op de motor, met de bus, auto, vliegtuig of trein. In de tent, in een appartement, in een camper, boot of caravan, in een hotel. Even uit je vaste ritme, zonder agenda en afspraken, geen telefoon, geen stress of werkdruk.

Wat er vooral zo leuk is aan reizen, zijn de voorbereidingen: het bepalen van het reisdoel, het uitstippelen van de route, kijken naar wat je onderweg zoal tegenkomt. Vroeger omringde je je daarvoor met een grote stapel wegenkaarten en reisgidsen, tegenwoordig surf je gemakkelijker naar Internet om daar een routeplanner op te pikken. Misschien is trouwens het reisdoel zelf nog het minst interessant. Is immers het reizen zelf niet het meest intrigerend?

Bij dit alles is het misschien wel de grootste kunst om je 'thuis' of in je element te blijven voelen. Want ze zeggen wel eens dat – als je met het vliegtuig reist – je ziel pas komt als jij er al lang bent. En misschien is het mooiste van reizen nog wel: weer thuis komen en elkaars verhalen uitwisselen. Voor de een verhalen over die vermoeiende bergwandeling, voor de ander het bezoek aan die prachtige middeleeuwse stadskern of dat schitterende museum. Voor weer een ander dat keigave pretpark, die spectaculaire kajaktocht of dat ontroerende boek op een zonnige strandmiddag.

Ook *Caecilia.com* staat open voor ervaringen en verhalen uit uw levensreis en biedt graag de ruimte om deze onderling uit te wisselen. Als parochiegemeenschap zullen wij daar met z'n allen wél bij varen!

Redactie

Communicatie en communio

Com (*Caecilia.com*) staat voor communicatie. Communiceren met elkaar doen we al volop: binnen allerlei werkgroepen, tijdens vergaderingen, bij de koffie, onder het poetsen en schoffelen wisselen mensen van alles uit. Nieuwtjes, zorgen, beleidsvoornemens, grapjes, wel en wee. Ik merk dat mensen best betrokken zijn en voor elkaar klaar staan. Tegelijk hoor ik dan wat mensen beweegt, hoe ze vanuit hun geloof vorm geven aan het leven. Dan kan ik met hen verder meelopen of anderen een bezoek brengen. Ik vind het zelf belangrijk om als tochtgenoot bij mensen te zijn, hen te ontmoeten, van hen te leren en hen te bemoedigen. Aan de andere kant mis ik wel eens uw mening. Wat denkt u over het huidige parochieleven? Voelt u zich thuis? Wat is het belangrijkste voor u? Welk soort pastoraat staat u voor ogen? Neigt u meer naar een open kerk of liever een kerk alleen voor hen die zeer overtuigd zijn? Hoe ziet u de samenwerking of wellicht samenvoeging van de parochies? Hoe beleeft u het voorgaan in de vieringen? Welk soort vieringen spreekt u aan? Hoe moet “kerk zijn” anno 2004 er uit zien? Waar hebt u behoefte aan? Vanaf de ‘preekstoel’ is het namelijk vooral eenrichtingsverkeer en er is zelden een weerwoord. Nu gaat het daar veeleer ook om communicatie met de Heer, maar toch... de vertolking van zijn Woord blijft ook mensenwerk. Hoe komt dat bij u aan? Hoe denkt u over bepaalde schriftgedeelten? Vandaar het voornemen om in het najaar te starten met een ‘geloofsgespreksgroep’, waarin niet de juiste uitleg van de Bijbel centraal staat, maar uw eigen beleving en het uitwisselen met elkaar. Na de zomervakantie hoort u daar meer over.

Tenslotte herinnert ‘.com’ aan communio. Dit Latijnse woord gebruiken we als we ‘ter communie’ gaan. Het betekent ook, dat ter communie gaan niet alleen de verbondenheid met Jezus van Nazareth inhoudt, maar van daaruit betrokkenheid op elkaar: meer gemeenschap (communio) worden. In onze individualistisch getinte wereld is dat misschien niet meer vanzelfsprekend, maar bepaald niet overbodig. Als ook ons parochieblad bijdraagt aan communicatie en communio, dan mogen we ons gelukkig prijzen. Ik wens u vrede, begeestering en alle goeds.

pastor Jan Joosten, diaken

Gewoon geloven

gewoon geloven
zonder stempels

gewoon geloven
dogma's voorbij

gewoon geloven
in God en liefde
dat geloven
hoort bij mij

gewoon, gewoon
het zeker weten
dat Hij er is
voor iedereen

dat maakt geloven zo bijzonder
breekt door alle hokjes heen

gewoon geloven

31 maart 2004
Rineke Robben-Wardenaar

Een goed of slecht geweten

Soms wordt van iemand gezegd, dat hij een slecht dan wel een goed geweten heeft. In het eerste geval is hij er zich van bewust, dat hij iets slechts gedaan heeft, in het tweede is hij zich van geen schuld bewust. Hoe weet je dat? De christelijke traditie neemt van oudsher aan, dat het geweten een innerlijke stem is, die elke mens is aangeboren en hem zegt wat goed of kwaad is. Zij komt rechtstreeks van God en moet daarom heteronoom genoemd worden, dat wil zeggen: afhankelijk van een autoriteit buiten de persoon zelf, in feite van God. Bovendien wordt zij namens God geïnterpreteerd door de Kerk. Je zou van daaruit die innerlijke stem wellicht kunnen vergelijken met een ingeplante chip, die ons gedrag bepaalt zonder dat je daar zelf veel invloed op hebt.

Het zal duidelijk zijn, dat een dergelijke benadering van het geweten in onze gesecculariseerde samenleving zwaar onder druk is komen staan. Veel mensen ervaren het geweten vandaag eerder als een emotie, als een gevoel dat het innerlijk van de persoon aan de oppervlakte brengt. Het geweten wordt daarom in tegenstelling met vroeger veeleer als autonoom en subjectief ervaren, als door de mens zelf bepaald. Geen enkele autoriteit van buiten af kan iemands persoonlijk geweten bepalen, zo redeneert men.

Ik denk dat ik me niet helemaal thuis voel bij het geweten als innerlijke stem, maar evenmin bij het geweten als emotie. Het eerste is te objectief voor me, het tweede te subjectief. Het komt er daarom op aan, het juiste midden tussen deze twee extremen te vinden. Naar mijn mening kan men het geweten geen louter individuele aangelegenheid noemen, omdat het is ingebed binnen een sociale context. De mens kan naar mijn inzicht alleen een betrouwbare kennis van goed en kwaad krijgen en met recht zijn eigen geweten volgen, wanneer hij in gesprek is getreden met anderen: medestanders, andersdenkenden en geestverwanten, of met instituties zoals de burgerlijke en kerkelijke overheid.

Je kunt het geweten daarom niet statisch opvatten als een aangeboren c.q. door God ingegeven kennis van goed en kwaad, maar evenmin als een

louter individuele aangelegenheid. Het geweten is eerder het resultaat van een dynamisch proces, dat vanuit de toetsing van eigen inzichten met de ervaring van anderen uitloopt op een bepaald besef van goed en kwaad. Pas dan kan men met een gerust geweten handelen zonder bang te zijn dat je iets slechts gedaan hebt.

Ton Baeten

De bijdrage van Ton Baeten is ook te vinden als *Stukwerk 30* op de website van de Abdij van Berne: www.kerkvanberne.nl. U kunt zich daar gratis abonneren op deze tweewekelijkse via e-mail verstuurde overwegingen die tot nadenken stemmen.

Snoei en bloei in de parochietuin

Oorspronkelijk was hij van plan dit werk niet langer dan 10 jaar te doen, maar inmiddels onderhoudt Denis van de Pas al bijna 11 jaar samen met enkele anderen de tuin van de parochie. Ongeveer gelijktijdig met het beëindigen van zijn maatschappelijke loopbaan is hij begonnen als lid van de werkgroep. Een half jaar later werd hij de contactpersoon tussen de werkgroep en de parochie, als meewerkend voorman wel te verstaan.

Ploegen

Velen van u zullen weten hoe groot de parochietuin is en dat deze er altijd verzorgd uitziet. Dit is dus het werk van de acht mensen van de werkgroep Tuinonderhoud. In twee ploegen van vier man/vrouw werken ze om de 14 dagen een ochtend in de tuin: snoeien, herplanten indien nodig of verstandig, de boel schoonmaken en het planten van chrysanten die weer in de kerk kunnen worden gebruikt.

Dat dit niet alleen nuttig werk is, maar ook nog prettig vertoeven is en plezier oplevert, blijkt wel uit het feit dat het nog nooit een probleem is geweest om vertrekkende leden te laten opvolgen door nieuwe leden. Daarnaast zijn er zelfs kaartclubs ontstaan uit deze werkgroep.

Rooster

Is er eigenlijk een planning voor de tuin? Denis van de Pas vertelt: “Het is allemaal erg overzichtelijk. Eenmaal per jaar maak ik een rooster en in april beginnen we de eerste dag met z’n allen. Dan is er veel werk en zijn we met z’n achten een dag lang bezig de tuin weer op de orde te maken na de winterperiode, waarin de tuin niet onderhouden wordt. In november zijn we er ook weer met z’n allen en dan maken we de tuin winterklaar. Ook dan is er veel werk: snoeien, leegruimen, etc. In de periode daartussen werken we tweewekelijks met vier mensen in de tuin.”

Rome

Op mijn vraag of Rome ook op dit terrein nog voorschriften heeft met betrekking tot de inrichting en het onderhoud, antwoordt Denis van de Pas

lachend dat dat hem in ieder geval niet bekend is en ze ook niet op die manier met de tuin omgaan. “Het is gewoon een normale tuin, die toevallig bij de parochie ligt. Alleen als het even kan, gebruiken we bloemen en sierplanten voor de bloemstukken in de kerk.”

Maaien

Belangrijk voor de werkgroep zijn eigenlijk alle acht mensen. Toch noemt Denis van de Pas er één specifiek: Harry Schellekens. “Harry maait het gazon maar liefst één à twee maal per week. Hij heeft er eigenlijk het meeste werk aan.”

* * *

Als je dit werk al 11 jaar doet, wanneer is het dan een goed moment om er mee te stoppen? Voorlopig wil Denis van de Pas nog betrokken blijven bij de parochietuin. Op korte termijn waarschijnlijk niet meer als contactpersoon, maar wel bij het onderhoudswerk op zich. “Het werk en de werkgroep zijn immers beide te leuk om er mee op te houden.”

Vincent van Baaren

MEEDOEN AAN EEN WERKGROEP?

Wanneer u belangstelling hebt om deel te nemen aan één van de parochiële werkgroepen, kunt u voor meer informatie contact opnemen met het secretariaat van de parochie, tel 013 – 533 12 15

Hoe geloven wij?

In mijn kinderjaren waren er in mei volop mulders in de oude beukenhagen rondom ons huis en was God altijd overal. Hij woonde ook bij ons in. Alle dorpsgenoten waren traditioneel katholiek en vormden samen een bloeiende parochie. Onze parochie stond in het bisdom bekend om zijn vele roepingen en wij waren daar trots op.

Vaste kaders

Voor onze parochianen gold dat zij van jongs af allemaal op nagenoeg dezelfde manier dit geloof waren binnengeleid. Gezien de vaste kaders waarbinnen dit geloofsleven zich uitte, zou je geneigd kunnen zijn aan te nemen dat dit geloof ook voor allen zo ongeveer dezelfde betekenis en intensiteit had. Waarschijnlijker lijkt het mij dat op dit punt het aantal variaties even groot was als het aantal parochianen; maar persoonlijke geloofsbeleving laat zich maar moeilijk verwoorden, laat staan vergelijken met die van anderen.

In dit tweede nummer van *Caecilia.com* starten we met een serie gesprekken met mensen uit onze Enschtotse gemeenschap. Centraal in deze gesprekken staan vragen als: Herken je religiositeit? Heb je hierin bewust een ontwikkeling doorgemaakt? Hoe heb je dat in je jeugd ervaren en hoe nu?

Om de gesprekken een zekere structuur te geven, hebben we een aantal vragen opgesteld die de gesprekspartner enkele dagen voorafgaande aan het gesprek worden overhandigd.

De vorm waarin het gesprek wordt gepubliceerd, kan verschillend zijn. Soms zal dat een interview zijn, soms een samenvatting van de interviewer, soms een stuk van de gesprekspartner zelf. Er zullen gesprekspartners zijn die (om reden van privacy) niet met naam vermeld willen worden; dat respecteren wij uiteraard.

Wat willen wij bereiken met deze serie? Allereerst willen we een beeld geven van de manier waarop mensen in onze gemeenschap geloof en kerk ervaren.

Tegelijkertijd hopen we dat de gesprekken reacties opwekken bij de lezers, zo mogelijk een dialoog via *Caecilia.com*.

De eerste bijdrage in deze reeks is geschreven door de gesprekspartner zelf, die er de voorkeur aan heeft gegeven voor de lezer onbekend te blijven.

Geloofsgemeenschap

Voor mij geldt dat – ik denk zo ongeveer vanaf 13/14-jarige leeftijd – onze gemeenschappelijke God zich gaandeweg ontwikkelde tot mijn vertrouwensman en persoonlijk aanspreekpunt, binnen en buiten de gangbare gebeden en rituelen. In de latere jaren groeide een besef dat deelhebben aan deze geloofsgemeenschap ook betekende deel uit te maken van een onmetelijk grotere gemeenschap die alle gelovigen – of alle goedwillenden – op deze aarde omvatte en die zich ook in tijd uitstreckte van Melchisedech (die in mythische tijden brood en wijn offerde) tot aan het einde van alle tijden en ver daaraan voorbij. Dat was een schitterende gedachte!

Graalridderdom

De kerk was daarbij een verheven instelling die in Gods naam de zaken op aarde beredde. De kloosters – talrijk in de iets wijdere omgeving – boden ruimte aan hen die, vooruitlopend op de eeuwigheid, op een bijzondere en intensieve manier hun deelgenootschap in die alomvattende gemeenschap wilden beleven. In parochiële jongerenclubs werden wij aangemoedigd tot een soort “Graalridderdom”. Onze “belofte” als lid van de katholieke jeugdbeweging luidde: “Als lid van de katholieke jeugdbeweging wil ik Christus volgen, Maria eren, de Kerk dienen, beminnen wat mooi, rein en edel is, ridderlijk zijn en iedereen helpen die hulp nodig heeft, klaar staan voor thuis, volk en land, sterk naar lichaam en geest mijn eigen levenspad banen.”

Vragen en twijfels

Met het verstrijken van de jaren dienden zich schoorvoetend vragen en twijfels aan aangaande sommige aspecten van de kerk en het kerkelijk leven en werd het mij steeds duidelijker dat de bedienaren van de kerk (van hoog tot laag) en zelfs kloosterlingen mensen waren en dat de kerk, hoewel gesticht door Christus, dus ook mensenwerk was.

Dat maakte het verklaarbaar dat het kenmerk van de eerste christenen in Rome: “Ziet hoe zij elkander liefhebben”, nogal eens ondergesneeuwd leek te raken door de overdaad aan kerkelijke regels, riten en frasen die in de loop van 2000 jaren waren aangeslibd. Ook verklaarde dit, dat bedoeld kenmerk niet zelden in het gedrang leek te komen in het klein-menselijk

bedrijf dat de kerk dus òòk was. Wij discussieerden daarover vrijmoedig in parochiële jeugd- en jongerenclubs, maar we bleven luisteren naar het gezag.

Ik las in die tijd een uitspraak van de Franse schrijver Jacques Maritain, gedaan toen hij na lang aarzelen besloten had tot de katholieke kerk toe te treden: “Als het God behaagd heeft de Waarheid te verbergen onder een hoop mest, nu dan, dan zullen wij haar dáár gaan zoeken.” Ik vond dit een prachtige getuigenis van groot geloof, al ging de vergelijking kerk/mesthoop mij veel te ver. De kerk bleef mijn kerk.

Aggiornamento

Vanaf de jaren ‘60 gingen de kerkrampen wijd open. Aggiornamento! Ik vond dat prima. Veel van de aanslibbels werden verwijderd en de eigenlijke boodschap zou daardoor duidelijker aan de dag treden. Maar vervolgens gingen – achteraf bezien misschien onontkoombaar – ook de kerkdeuren wijd open en het kerkvolk vertrok massaal. Ik zag dat met lede ogen aan.

Toch zullen de relativering van het oude geloof en de aantasting van instituties sluipenderwijs mogelijk ook mij hebben beïnvloed – zo moet ik terugkijkend wel aannemen – maar het staat mij niet voor de geest hoe zich dat dan voltrokken heeft.

Wending

Voor mij kwam er heel abrupt een wending toen ik bij het overlijden van een mij heel dierbaar mens werd overvallen door het besef: deze zal ik in alle eeuwigheid niet terugzien. Dit raakte mij ten diepste. Mijn geloof in de alomvattende en eeuwigdurende gemeenschap lag in stukken.

Nadien vertrok God eigener beweging naar een ander heelal. Zijn boek met namen gooide hij in het voorbijgaan achteloos in het vagevuur. Ik was voortaan op mijzelf aangewezen. Van mij had hij mogen blijven!

Goed en kwaad

God was de enige geweest die recht van spreken had. Na diens vertrek verdorde de boom van kennis van goed en kwaad. Toen kwam naar voren dat de termen goed en kwaad als menselijke noties ten volle onderhevig zijn aan de waan van de dag. De grenzen tussen beide worden dan ook

verlegd al naargelang dat het beste uitkomt. Eenieder kiest daartoe zijn eigen waarheid.

Tenslotte viel ook “de mens” van zijn troon. De mens die zich met een beroep op een uitspraak van zijn zelfbedachte god: “Gaat heen, bevolkt de aarde en onderwerpt haar”, heeft uitgeroepen tot “Heer der Schepping” en meent daaraan het recht te kunnen ontlene zich de gehele aarde toe te eigenen en deze naar eigen inzicht te vervormen ten koste van veel.

* * *

Zo is het gegaan. In weerwil van de geschetste ontluistering zie ik niet om in wrok, maar met spijt om wie en wat er voor mij niet meer is. Soms fantaseer ik dat dat andere heelal ook voor een god al te onherbergzaam is en dat hij met hangende pootjes terugkomt. Maar ik verwacht niet dat dat zal gebeuren. Maar zo ja, dan zou ik hem weer verwelkomen tussen de oude beukenhagen waar ik verblijf met veel dierbaren dichtbij. Ondertussen zie ik her en der uit naar kleine wijze waarheden die de waan van meer dan één dag kunnen doorstaan.

Reageren?

Stuur uw reactie naar de redactie van *Caecilia.com*, Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschot, e-mail: st.caecilia@planet.nl

Jongeren: wat hebben wij hen te bieden?

Eind vorig jaar deed het katholiek sociaalkerkelijk instituut (KASKI) onderzoek naar religie en zingeving in de leeftijdsgroepen 18-30 (jongvolwassenen) en 30-40 jaar (dertigers). Centrale vraag: waar halen jongvolwassenen hun inspiratie vandaan en in welk opzicht verschillen ze hierin van de groep die net iets ouder is?

Behoeftte aan rituelen

Uit het onderzoek bleek, dat 66% van de jongvolwassenen en 53% van de dertigers zich als niet-kerkelijk beschouwt. Ook in religieuze opvattingen en gedragingen scoren jongvolwassenen duidelijker lager dan dertigers: ze bidden minder vaak, gaan minder vaak naar de kerk en zijn minder vaak geïnspireerd door religieuze ideeën en rolmodellen. Minder dan dertigers worden zij aangesproken door de traditionele godsdiensten. Wanneer het gaat om interesse in een viering of ritueel rond belangrijke levensmomenten zoals geboorte, relatievorming of sterven, is het verschil tussen beide groepen veel kleiner: tweederde denkt hieraan behoefte te zullen hebben. Maar de meesten van hen willen dit echter wel op hun eigen manier invullen, al dan niet in de kerk.

Inspiratiebronnen

Van de jongvolwassenen die zich als kerklid beschouwen, is ongeveer tweederde op een of andere manier religieus actief of betrokken, en haalt daar inspiratie uit. Sommigen van hen halen hun inspiratie echter ook uit andere, niet-religieuze bronnen. Onder de niet-kerkelijken is een kleine groep van ongeveer 10% die religieuze opvattingen, gedragingen en ervaringen heeft. Van de niet-kerkelijken onderkent een aanmerkelijk grote groep (ruim de helft) de behoefte aan ritualisering van levensgebeurtenissen.

Oriëntatiepunten

Een aanzienlijk deel (ongeveer tweederde) van de jongvolwassenen en dertigers heeft geen behoefte aan religieuze oriëntatie: ze zijn niet zo bezig met God, het geloof en de zin van het leven. Ongeveer 40% van de jongvolwassenen heeft wel behoefte aan inspiratie om een zinvol leven te

kunnen leiden, maar zoeken dat niet persé in kerk of religie. In geval van nood wenden zij zich eerder tot een vertrouwd iemand, lotgenoten of professionele hulpverleners dan dat ze een kerkdienst bezoeken of een vertegenwoordiger van de kerk raadplegen.

Behoeftte aan inspiratie

Jongvolwassenen zoeken (waarschijnlijk) simpelweg minder inspiratie dan de oudere groep. Misschien heeft dit te maken met hun leeftijd of het generatieverschil: relatief meer jongvolwassenen zijn opgegroeid met weinig of geen religieuze vorming thuis of op school. Of dit op latere leeftijd zal leiden tot meer behoefte aan zingeving is momenteel nog niet te voorzien, aldus het onderzoek.

* * *

De resultaten van het KASKI-onderzoek leveren voor het jongerenpastoraat een aantal belangrijke constatering en vragen op. Op de eerste plaats: jongeren willen zich niet graag binden aan een levensbeschouwelijke of religieuze groep, maar er is onder hen wel een aanzienlijke behoefte aan zingeving en vooral aan ritualisering van levensgebeurtenissen (zoals geboorte en relatievorming). In hoeverre kunnen wij als parochiegemeenschap tegemoet komen aan deze behoefte? Vervolgens: wat kunnen wij jongeren in die leeftijd bieden aan mogelijkheden of momenten voor zingeving en inspiratie? En ten slotte: welke eigentijdse vormen kunnen wij aanbieden om belangrijke levensmomenten te vieren? Hebben wij 'alternatieven' voor bijvoorbeeld het vieren van nieuw leven in plaats van de sacramentele doop of het vieren van relatievorming in plaats van een huwelijksviering? En op welke wijze kunnen wij bewerkstelligen, dat zij op de realisering hiervan hun eigen stempel kunnen drukken? Meer vragen dan antwoorden. Mij dunkt dat al deze vragen een uitgelezen kans voor de pastoraatsgroep vormen om een van hun speerpunten handen en voeten te geven: jongeren met elkaar in contact en in gesprek brengen met het oog op de toekomstige vitaliteit van onze geloofsgemeenschap.

Jan Simons

Engelen als boodschappers

Op de Mozaïekbijeenkomst van 1 april jl. waar Hans Stolp een lezing gaf over engelen, waren zo'n 150 geïnteresseerden aanwezig. Meer dan de helft kwam van buiten onze parochie; een schitterende kans om de gastvrijheid van onze parochie te laten zien. Heel veel bezoekers lieten ons als werkgroep weten dat zij deze avond bijzonder waardeerden.

Boodschappers

Op hoge feestdagen spelen de engelen in onze liturgie een belangrijke rol. Denk aan Kerstmis, maar vooral aan de engel bij het lege graf met Pasen. De engelen zijn dan voor ons de boodschappers, zij brengen het goede nieuws. Ook al ken ik uit de schilderkunst mollige, gezellige en vlezige engeltjes, zij maken geen deel uit van mijn ervaringswereld. Maar dit geldt niet voor iedereen.

Contact

Hans Stolp vertelde op onze Mozaïekbijeenkomst dat hij zelf contact heeft met engelen. Stolp was jarenlang ziekenhuis- en radiopastor voor de IKON totdat hij zich volledig wijdde aan het geven van lezingen en het schrijven van boeken, onder andere over bijna-dood-ervaringen, verschijningen en engelen.

Hans Stolp kent zijn engelbewaarder met zijn voornaam: Andreas. Het contact met de engelen beïnvloedt zijn leven en ook omgekeerd. Uit telefoongesprekken voorafgaand aan deze avond heb ik van verschillende mensen gehoord dat zij ook diezelfde ervaring hebben. Engelen zijn voor hen een deel van het heelal, van het geheel, zoals wij dat ook zijn.

Hiernamaals

Hans Stolp wist misschien te goed hoe het leven in het hiernamaals er uit ziet. Zijn opmerking: "Je hoeft niets te geloven, wat je mee kunt nemen, neem je maar mee", sluit wel haarfijn aan bij onze Mozaïekbijeenkomsten. Dit standpunt wil onze werkgroep ook naar buiten dragen. Van alle onderwerpen die wij aanbieden, verwachten wij niet dat iedere aanwezige het er mee eens is.

Maar misschien is er elke keer wel één enkele gedachte die je van zo'n Mozaïekbijeenkomst mee naar huis neemt.

Voor mij was dat dit keer de ervaring van de verschillende aanwezigen dat er op de crisismomenten in je leven – en speciaal bij de dood – méér is tussen hemel en aarde. En laat daar dan de traditionele engel de boodschapper van zijn...

Herman Janssen

namens de werkgroep Mozaïekbijeenkomsten

Het thema van de volgende Mozaïekbijeenkomst is

Welvaart: voorwaarde of belemmering tot geluk?

Spreker is pater Ed van den Berge.

De datum voor deze bijeenkomst is 18 november 2004. Noteer deze alvast in uw agenda of op de kalender!

Meer informatie kunt u later lezen in *De Schakel*.

Column

S childrenen, laatste gunst voor vriendjes: één van de koppen uit een krant van de eerste juniweek. Een week waarin wederom veel gebeurde: een vat olie kwam boven en zakte weer terug onder een prijs van USD 40,00, er vonden voorbereidingen plaats voor de herdenking van het feit dat 60 jaar geleden D-day begon, de CIA-directeur nam ontslag en Nederland verloor met 1-0 van onze Zuiderburen. Eén ding zal mij echter heel lang bij blijven en dat is het – in de diepste betekenis van het woord – treurige bericht dat een moeder zichzelf en haar drie zonen het leven heeft ontnomen.

De hechte gemeenschap van Berghem – de woonplaats van het gezin – begrijpt het niet, maar ook haar eigen familie, haar ex-echtgenoot, haar schoonzus en haar vriendinnen beschrijven haar als een sterke vrouw, een vrouw die op dat moment alles weer goed op orde leek te hebben. En zelfs dan, ook in een dergelijk hechte gemeenschap, zijn er dus mensen die alleen kunnen zijn. Heel alleen. Zo alleen dat ze met hun problemen, hun zorgen, hun gevoelens niet bij een ander terecht kunnen, durven of willen. Anderen, ook zeer naasten, zijn kennelijk ook niet in staat gebleken om dit drama op tijd te herkennen en iets voor haar te betekenen.

En dan denk ik aan ons “dorp”. In het verleden ben ik voor mijn werk verschillende malen in Berghem geweest; sommige wijken hebben wat weg van ons Berkel-Enschot. Het is klein, overzichtelijk en wat weggetrokken van de problemen van de “grote stad”. Zou een dergelijk drama zich ook hier kunnen voltrekken? Zouden wij als dorpsgenoten, burens, vrienden ook zo met elkaar kunnen leven en tegelijkertijd zulke vreemden voor elkaar zijn? Het antwoord is heel eenvoudig: ja. De mensen in Berghem waren compleet verrast en ook de familie en de vriendinnen van de vrouw hadden dit niet zien aankomen.

Gelukkig gaat het niet altijd zo. Gelukkig vinden de meeste mensen met verdriet, moeilijke vraagstukken en problemen anderen op hun weg om hen te helpen, te ondersteunen of gewoon om hen een schouder te bieden om uit te huilen. Vaak zijn dit de mensen in de directe omgeving, hun

familie, gezinsleden, partner of vrienden. Soms lukt dit niet, maar kunnen mensen naar hulpverlenende instanties. En soms vindt men rust of troost in de kerk of bij de mensen van het pastorale team.

Ik hoop en bid dat mensen elkaar ook weten te vinden als het moeilijk wordt en dat wij voor elkaar open kunnen blijven staan in een wereld die er niet makkelijker op wordt. Al is het alleen maar omdat schilderen mét je vriendjes leuker is dan vóór je vriendjes.

Vincent van Baaren

REAGEREN?

Wilt u reageren op deze bijdrage? Hebt u een verhaal dat u kwijt wilt in deze rubriek over kerk en samenleving? Of wilt u reageren op andere artikelen in dit nummer?

Stuur uw reactie naar de redactie van *Caecilia.com*, Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschot, tel. 013 – 533 12 15, e-mail: st.caecilia@planet.nl

75 jaar St. Caeciliaschool

Al vanaf 1732 werd er openbaar onderwijs gegeven in Enscht. Sinds 1929 bestaat er een band tussen de St. Caeciliaschool en de parochie.

Kerktoren

De onderwijswet van 1920 maakte het mogelijk om bijzonder onderwijs te verzorgen en daarvan maakte men in Enscht graag gebruik. Want het godsdienstonderwijs werd toen verzorgd in de kerktoren en later in het speciaal gebouwde catechismuslokaal. In 1928 werd het verzoek gedaan aan het gemeentebestuur, op 4 maart 1929 werd het gebouw na een plechtige H. Mis ingezegend door pastoor Schellekens en op 30 december 1930 vond de officiële overdracht plaats. Daarmee was het bijzonder onderwijs in Enscht een feit.

Catechismusles

Godsdienstles op school: catechismus leren, dagelijks ter kerke en deelnemen aan processies waren de normale ingrediënten voor de opvoeding van de jeugd van toen. De pastoor kwam lesgeven op school en dat heeft voortgeduurd tot in de jaren '70. Onder invloed van het Tweede Vaticaans Concilie werden accenten verlegd en dat had ook gevolgen voor de relatie met de school en voor schoolcatechese.

Eigen verantwoordelijkheid

In 1972 werd – met de oprichting van de Stichting Katholiek Onderwijs Berkel-Enschot – de macht over en de invloed op de scholen door het kerkbestuur overgedragen aan lekenbestuurders. Kerk en ouders kregen steeds meer hun eigen verantwoordelijkheid voor de godsdienstige vorming van de kinderen. Ook de school ging daar op een eigen manier mee om. Kapelaan Kees Pijnenburg was de laatste priester die les gaf op school en de leerkrachten werden voortaan begeleid door een schoolcatecheet.

De band met de parochie bleef echter wel bestaan! Zowel pastoor Frans van Spreeuwel als pastoor Hein Tops waren (net zoals pastor Jan Joosten nu) gewaardeerde gasten bij de teamvergaderingen over catechese, waarin

soms interessante en levendige discussies ontstonden over godsdienstige en levensbeschouwelijke onderwerpen.

Jubileum

Nog steeds worden de leerlingen van de St. Caeciliaschool godsdienstig gevormd. In 1929 werd de school ingezegend na een H. Mis, in 1989 werden de festiviteiten rond het 60-jarig bestaan geopend met een H. Mis en ook dit jaar – nu de school 75 jaar bestaat – is een viering het beginpunt van dit gedenkwaardige moment. Daarmee mag duidelijk zijn dat de school in Enschoot haar oorsprong niet verloochent en nog steeds staat voor en werk maakt van waarden en normen die voortkomen vanuit de katholieke traditie.

Ton van den Boom

oud-directeur van de St. Caeciliaschool

WEBSITE ST. CAECILIAPAROCHIE

Het adres van de website van onze parochie is veranderd. U vindt alle relevante informatie voortaan op:

www.sintcaeciliakerk.nl

U kunt de website van de parochie ook bereiken via www.kerksite-beu.nl

Vrienden van Kankala

Onze parochie heeft royaal gereageerd op de oproep voor steun aan de straatkinderen in Kankala: we konden € 2215,-- overmaken naar de stichting *Vrienden van Kankala*, waarvoor medezusters van zuster Augusta het initiatief namen. Zuster Birgitte bericht het volgende.

Sinds zes maanden is een inlandse directie actief. Zij houdt zich niet alleen bezig met administratieve taken, maar neemt zelf ook twee dagen per week deel aan de opvoeding en verzorging van de straatkinderen.

In het jongensdorp vroeg het personeel om hulp om de beroepsopleiding te verbeteren. Paul Jansen vertrekt in juni naar Congo om de leerkrachten te stimuleren en te ondersteunen.

In de drie luisterhuizen wordt gestaag doorgewerkt aan de reïntegratie van straatkinderen. Voorheen was er geen tijdelijke opvang in de stad voor zieke kinderen of kinderen die op het punt staan terug naar huis te gaan. Eén luisterhuis heeft nu de mogelijkheid om kinderen voor een maand op te nemen. Er is plaats voor 10 tot 15 kinderen.

Enige tijd geleden waren er rellen van scholieren en studenten in de stad waar de straatkinderen ook aan meededen. Geen enkele student werd opgepakt, maar wel vijftig straatkinderen 18 uur vastgezet in één lokaal, zonder water, eten en toilet. *Kankala* werd 's nachts te hulp geroepen om voor water en eten te zorgen. Na onderhandelingen van medewerkers van *Kankala* met de gouverneur en andere belangrijke personen werden de kinderen vrij gelaten.

Nu Angola van plan is de Congolese vluchtelingen terug te sturen, is men in de hoofdstad Kananga bezig om zich voor te bereiden op deze vluchtelingenstroom, onder wie ook weer veel straatkinderen. De luisterhuizen zullen het daarom in de komende tijd zeker drukker krijgen.

Marja Droomers

namens de MOV-groep